

Clepsidra uitării...& Vuitoarea tăcere a sângelui

Nicolae Rolea & Gerra Orivera

Clepsidra uitării...

(ROLEA NICOLAE)

Clepsidra uitării se-nvârte pe-afară
Prin sângele nopții mai trec liliaci,
Tu, lasă-mi aprinsă iubirea de seară
De fi-va, iubito, pe-aicea să treci!

Un ceai de cuvinte în cană se-agită
De arderea oarbă aminte mi-aduc,
E liniștea noastră și seacă, și vană
Cum tristă e jalea în glasul de cuc.

În țândări albastre zăpada se sparge
O haită mănâncă din pântecul gol,
Și noaptea aruncă pe nalte catarge
Un val muribund spre ultimul rol.

În trupul de ghiață se-aud santinele,
Se sparg edificii prin palmele reci,
Îți las testamentul pe genele mele
Citește-l, iubito, pe-aicea de treci!

Se pierd prin tranșee vrăjitele zile
E doliu pe patimi, pe ploi și pe vânt,
Speranța răzbate și-mi strigă: copile,
Pe râul durerii, fă punți din cuvânt!

Cu tristele ciuturi scot apa pupilei,
Genunchii se-ndoaie pe treapta de sus,
Din degete oarbe doar șarpele milei
Cu mirul salvării pe frunte m-a uns!

Pereții-și strecoară casanta coroană
Prin razele triste căzute-n șuvoi
Și lumea respiră, învinsă, sărmană
Ca ceața uitării căzută prin noi!

Doar neguri se-ntind pe clipele goale,
Prin scoică jelește o perlă de vis,
Călăul cu barda, zvârlită cu jale,
Pe gâtul iubirii poemul și-a scris.

Și totuși, iubito, e clipa ce-și plânge
Coroana strivită sub urmele seci,
Îți las testamentul, cu lacrimi de sânge:
Să vii pe la mine, de fi-va să treci!

Să vii când învie o aripă moartă,
Să vii când se-nalță lumina din stea!
Sau, mai bine, cu mama la poartă
Aduceți ulciorul ca Sfântul să bea.

Flămânda uitare în pântec răsare
Și smoala nătângă se duce-n pripas,
Când zorii de aur ieși-vor din Soare
Tu vino, iubito, să-mi faci parastas!

Așază stergarul pe liniștea-mi vană
Și-mparte colacii sub cetina grea
Vorbeste cu Luna, la mica pomană,
În loc de colivă poeme să-mi dea!

Vuitoarea tăcere a sângelui
dioptriile sinelui

(GERRA ORIVERA)

citindu-ți destinul în oase fragile
secunda mea a uitat să respire o viață poate mai mult
deposedată de tunica morții
nu și-a văzut mirarea în haine cernite
cum ridică troițe albastre
la răscrucile cărnii
și cântă zăludă de dor și de spaima de-a fi prea puțin om
în arteră de zeu prea lucid se respiră
și arde - ascuțit flacăra-i rece

(cu veșniciile din sânge în reclusiune nu-i de glumit
mărturisește un licurici pocăit)

după o cină cu zboruri obeze și-un schimb valutar
cu azururi ne întâlnim clandestin
pe coapsa poemei rebele să-nodăm o maree sprintară
de colțul lunii ciobit de suspine de ceară
și de schije de ură
cu odgonul de vise smuls din adâncuri spăimoase
monștrii luminii ne galopează-n artere ca în pustă pâgână fără procură

prea subțire ne e noaptea și cât de străină strânsura
să nu se destrame cusătura metaforei
buza prea plină de foame
înțelesul lumii mult prea casant pentru ochiul de seară
lăsat la dospit în cenușă

ca pe-o haină fragilă te îmbrac mult prea rar când cobori din vitralii
prea târziu cutremură pasul atingerea fadă
lucruri mărunte ca o haită de cuci
te dau afară din tine
ca pe-o coajă de viață uscată

ascultă-mi tăcerea iubite aromind dorință de dragoste

secunda își sparge vertebra se adună din neguri
s-a spovedit umilă unui flutur
uitat pe lampa spartă a unei veștede memorii
iart-o iubite
doar în apă de fulger că se spală de tine
precum o aghiazmă în gură de înger

noaptea ți-a traversat bulversată de gânduri timpul pe roșu
încă o dată mi-ai spânzurat pupila de ghizdul fântânii cu-o stea căzătoare
magii s-au rătăcit în pustiul din geană
nu-ți pasă
nevăzută ți-e ieslea ca și pruncul
voluptate celestă pe care-l porți în buricele mâinii
strălucire firească de rege
tandrețea
risipită prin pulberi filtrează lutului iubirile aprige
nemișcare e avântul ce-l mistui
doar pielea de cer tremură ușor ca o boare sub ispita albastrului
la intersecția sinelui
o mie de sfinți își curăță din genunchi rugăciunile

cel ce nu alunecă periodic în afara lui să-și pipăie umbra
va rămâne cu albatrosul pe umăr ucis
ca și valul din atriu

sub pleoapă de lut destinul se-adapă din noi și ne strigă fără istov

ochiul furtunii nu se ocupă cu epiderma crăpată
de mușcătura îndoielii
ci mâncându-ți bulimic lumina